

PREGÓ DEL MERCAT MEDIEVAL 15 DE MAIG DE 2015

PREGONER: SR. PEDRO LLABATA SANCHO

Sr. Director General, Sr. Conseller, Sr. Batle, altres autoritats aquí presents, amics i amigues.

Bones tardes,

Som en Pedro Llabata Sancho, de mal nom Pedro Llevates, de Cala Moltó, i finalment de Son Jaumell (d'aquests darrers dos llocs n'he estat l'amo fins a la meva jubilació).

Per mi és un gran honor poder dirigir-me a vosaltres amb motiu del pregó del 16è Mercat Medieval, distinció que no sé quins mèrits han vist en mi per merèixer-la, ja que som una persona molt normal i senzilla, sense cap currículum acadèmic remarcable, però ja que el batle ho ha volgut, estic content de ser l'elegit.

Poder fer el pregó és un gran honor, no sols per a mi, sinó també per a tota la meva família, així que és a ells a qui els el vull dedicar.

Abans de començar vull tenir un record pel meu amic Tofol, que estic segur de que ara esta aquí amb noltros.

Som el major de dos fills: jo, en Pedro, i el meu germà Miquel. Som fills de n'Elionor "Barraca" o

“Niva” i en Manuel “Llevates”, i som nascut a Capdepera, al carrer des Port núm. 33.

La meva professió en els darrers 40 anys ha estat fer de pagès, i he viscut a foravila. Fora-vila, és a dir fora del poble, que amb els segles s’ha anat formant a recer del castell...

Durant tots aquests anys hem viscut a les finques que foren primer de la família Fuster, després dels March i després de la família kuwaití Al-Hasabi, que arriben fins al torrent que les separava de sa Mesquida i fins al mar. Cada cop que aixecava el cap, molts de cops cantussejant una cançó, veia el Castell, que per a nosaltres, els foravilers de la part nord del nostre terme, és una fita o un lloc de referència sabent que al voltant seu hi ha el poble.

Pel que fa a la meva feina a foravila, vull dir que jo he estat un pagès un poc a la meva, sempre demanant per aprendre, ja que vaig començar tard i posant de part meva la innovació, amb l’estudi de nous sistemes de conreu i maquinària, etc.

Els meus sogres, en Pere i na Joana Aina de Cala Moltó, m'ensenyaren l’ofici. Ells foren pagesos innovadors perquè ja en aquella època, cap a 1949, tenien una vaqueria de vaques frisones amb tot mecanitzat: munyidora, tanques, recollidores, vibradors per als ametllers ...

Mirant cap al Castell des de les cases de Son Jaumell, darrer lloc on he viscut en els darrers 35

anys i on va néixer la meva darrera filla, hi ha unes vistes esplèndides de la fortalesa emmurallada, que fa pensar en les vicissituds sofertes pel gabellins allà dedins, temps enrere. Per això he dit que era el far al qual ens dirigim per cercar el que ens fa falta, tant material com espiritual.

La façana nord del Castell, que és la que es veu des de Son Jaumell, s'alça altiva i nua sobre el puig i als seu peu pràcticament no hi ha res construït. La sensació que proporciona als que vivim allà, a les terres que s'estenen per la seva falda, és de fortalesa i de seguretat.

Des d'aquí dalt, el Castell, com es veu el poble? Per mi és una visió panoràmica impressionant. S'endevina tot el nostre terme, amb un litoral marítim molt singular, tant de Cala Ratjada com d'altres indrets preciosos. I tornant al camp, de les diferents finques de conreu, tant grosses com petites; i ara, en aquest temps, d'una verdor immaculada. I si pugem al terrat de la capella on ara ens trobem veim les possessions on hem viscut, que s'estenen ufanes cap al mar, cap a cala Agulla i cala Moltó, on tants de cops hem anat a banyar-nos.

En definitiva, el Castell per a mi i els meus ha estat punt de referència i origen durant tots aquests anys.

Anècdotes de nin petit en tinc moltes, sí, moltes. Pujar al Castell a jugar i recordar batalletes entre moros i cristians això era bé cada dia a la sortida de

l'escola, al capvespre. També visitàvem l'ossari mirant de trobar qualche arma dels avantpassats, però no hi havia manera, tot era cendra.

Un dia jugant jo i un grapat d'amics entre els quals hi havia els dos cosins Pep Gómez, els dos germans Miquel i Llorenç "Conill", en Biel "Sant", en Pedro Negro "de So na Moiana" i en Joan Mercadal, etc. per dins el castell, per aquell figueral de moro que hi havia, collírem un tros de figuera seca i la tiràrem de dalt de la torre de Sa Boira a baix. De la plaça de l'Orient el meu pare i altres persones que ens veren, cregueren que era un dels al·lots que queia. Ens donaren una bona passada... Crec que varen estar sense pujar-hi bastant de temps.

Al principi he dit que vull dedicar aquest pregó a la meva família, especialment als que ja no hi són. Als meus pares i padrins, que han fet de mi l'home que ara som.

Pel que fa al cognom Llabata o Llevates, és d'origen valencià. Prové del meu besavi Mariano Llabata i Gual, soldat telegrafista que vingué destinat a la Torre de Senyals de Son Jaumell o d'es *Telégrafo*, com es coneix, i vos vull dir i assegurar que totes les persones que duen aquest cognom arreu de les Balears pertanyen a la mateixa família.

Aquest cognom ara és més conegut pel meu germà Miquel, ja que és el president de les confraries de penitents de la setmana santa de Palma, i també pel meu cosí Joan Llabata, president de la Federació

Balear de Trot i membre de l'executiva de la Unió Europea de Trot. Com veis, els Llevates ens estam internacionalitzant.

El besavi Mariano es casà amb una gabellina, la besàvia Bàrbara, i tingueren sis fill; un d'ells fou el meu padrí Pere Joan Llevates, que va ser majoral de diferents indrets amb els Caldentey o "Creus" i després amb els Sagrera, a sa Torre Nova. Després passà a fer de cuiner als "banyos" de Campos, amb la família Hevia a Santanyí, a l'hotel Castellet a Cala Rajada, al Cortijo, a la Gili, per acabar a cas Bombu, i a més també col·laborar a la fabrica de mantega que tenien Gerardo Thummler, Mateu Coll i en Manuel del magatzem al carrer de sa Font.

El meu padrí Pere Joan, a més de ser cuiner era ballador de l'agrupació que dirigia l'amo en Joan de sa Posada, fent colla amb na Bàrbara de Can Gaià. Ballaven una peça, un bolero, que sempre vaig voler aprendre.

Per part de mare també tinc un avantpassat molt vinculat al castell, ja que va néixer aquí dedins i casa seva era una de les cases de la baixada del Castell, a la plaça Vella. L'amo en Llorenç Ladària, Em va contar que el padrí Llorenç Massanet Adrover a. "Leri" feia cartes nàutiques.

Per altra banda, la meva mare Elionor també era balladora de la mateixa agrupació. O sigui, que la

música l'he viscuda sempre a casa d'una manera o altra.

A mi sempre m'ha agradat cantussejar, com he dit abans, malgrat que darrerament des que el batle em va demanar que fes el pregó, ja no ho faig ni a la dutxa, com era habitual en mi.

Bé, el que vos vull dir -i com és sabut per molts dels que avui sou aquí- és que una de les meves aficions, per no dir la que més m'agrada, és cantar.

Ja de petit vaig començar amb *Don* Melcion com a "escolanet de dalt", com deien als qui cantaven. Després vaig continuar amb D. Joan Dalmau, que va formar l'escolania Verge de l'Esperança, verge davant la qual ara parlo. Qui ho hagués dit! L'organista fou Miquel Flaquer "Coix" i jo, com a escolanet major, solia dirigir la coral.

Després he seguit com a component de la coral s'Alzinar, a la qual pertany des de la seva formació i en la qual continuaré fins que ells me retirin... -A que sí, Elionor?-. També formo part de l'agrupació de ball de bot Castell de Capdepera des del seu inici.

També vaig formar part del Centre Cultural Banda de música de Capdepera, dirigida per Mestre Tomeu "Carbó". Allà en Jaume Fuster i jo fèiem la percussió.

Aquesta afició musical l'he intentada transmetre a tots els meus fills i tots han fet estudis musicals: Ara

na Joana canta a la Coral amb mi, na Cuqui ha estat sempre una bona balladora, n'Elionor tocava el clarinet i en Manuel tocava el trombó. A la vegada tots quatre formaren part del grup Castell de Capdepera, com a balladors. La musica és una gran part de la meva vida!

Des que sé que he de fer el pregó m'he estat preguntant, demanant, què és el Castell per als gabellins, i la millor resposta que he trobat la conté un vers del meu amic Jaume Fuster a l'himne de Capdepera.

*Mon cor enfilat a la roca
amb els braços toca el cel i la mar
pareix un rosari la vila que al castell
s'enfila fins arribar a dalt.*

Per mi el "rosari" és, metafòricament parlant, el conjunt de cases i famílies que tots plegats formem, el poble de Capdepera, amb un fi comú, arribar a dalt.

És una fita paisatgística que ens demana convivència amb pau, harmonia i germanor.

I res més, doncs. Sols donar les gràcies a la meva dona Cati de Cala Moltó per aguantar-me tants d'anys -aviat ja seran 47 de casats i amb la mateixa, que no és guapo això?- i als meus fills i néts, per la seva paciència.

Vos dono a tots les gràcies per estar aquí escoltant-me. A tots vos desitj molts d'anys i desitj que passeu un bon Mercat Medieval i que el *disfruteu* amb salut i alegria. Així, doncs, sols em quedar per dir una cosa...

EL MERCAT ÉS OBERT.

VISCA EL CASTELL I VISCA CAPDEPERA!!